

som. Saasnart Ministrene vilde bekvemme sig til at træde frem og sige, at de som ærlige Mænd holdt fast ved den os udtvækkelig afgivne Erklæring, saa vilde Stillingen blive en ganske anden. Den Omstændighed, at Ministeriet igjennem den ærede Premierminister først vakte en heel Deel Tvivl om den tidligere afgivne Erklæring, dernæst svarede undvigende, og derpaa i Indstillingen til den saakaldte Forordning om Fællessforfatningen atter berører, at det kan komme under Overveelse at bruge Forbeholdet, er ene og alene Grunden til, at man med Mistillid maa betragte Alt, hvad der kommer fra det. Det er vistnok Noget, Enhver maa indrømme, at, saalænge man kan stole paa et Menneskes Ordholbenhed og Oprigtighed, saa seer man igjennem Fingre med Meget, men, saasnart der indtræder Tvivl om hans Oprigtighed, saa følger man en ganske anden og strengere Fremgangsmaade. Jeg troer ikke, at Rigsdagen forlanger at faae et Ministerium, som det kan lide, Rigsdagen fordrer kun at faae Mænd, som ikke lade det være tvivlsomt, hvorvidt de ville gaae fra deres Ord eller ikke. Det er en simpel og jevn Fordring, som man, ogsaa i den offentlige Sædeligheds Interesse, synes at kunne gjøre til de Mænd, som staae i Spidsen for Regjeringen. Jeg har først angrebet Ministeriet, da det lod dette henstaae tvivlsomt; min Stilling vilde være aldeles forandret, hvis Ministeriet reent, klart og ærligt holdt fast ved sin eengang udtalte høitidelige Forsikkring. Der er talte om, hvorledes man godt kan blive „Statsholder“, uagtet man er bleven dømt ved en Rigsret. Ja, det skal virkelig ikke videre fremme os, om ogsaa een af de Herrer Ministre skulde blive Statsholder, uagtet han var bleven dømt af en Rigsret, det skal ikke have nogen videre Indflydelse paa os. Imidlertid troer jeg dog, at det Ansvar for Ministeriet, hvormed der her er Tale, har et langt større Omfang, er af langt større Betydning end det Ansvar, hvormed der, hvis min Hufommelse ikke stuffer mig, var Tale i det nævnte Tilfælde. Jeg skal derfor for mit Bedkommende, idet jeg dog maa være taknemmelig for den

Omhu, som Ministeriet har for, at vi fremme Sagen paa den rette Maade, stemme for det stillede Ændringsforslag, af den ærede Forslagsstiller, for hvis oprindelige Forslag jeg dog iøvrigt ikke har talt saa overordentligt varmt, som den ærede Premierminister meente. Det oprindelige Forslag var jo, at der skulde nedsættes en Commission, og jeg troer ikke, jeg talte med nogen sær Barme for en Commission. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Premierminister sidste Gang sagde, at jeg fremstillede Commissionen som noget latterligt, men idag siger han, at jeg talte med en sær Barme derfor; men det er en Uoverensstemmelse i den ærede Ministers Paastand, som jeg ikke videre skal indlade mig paa.

Jeg skal kun med Hensyn til det stillede Ændringsforslag tilføie, at jeg maa ønske, Forslagsstilleren vilde ansee et Antal af 5 Medlemmer i Comiteen for at være noget ringe; jeg finder, at et Udvalg af 9 Medlemmer vilde være det Dusselige, navnlig paa Grund af alle de Hensyn, der maae tages ved Nedsættelsen af et saadant Udvalg.

Jeg maa beklage, at Forslagsstillerens Forsordring til Ministeriet ikke har fundet en bedre Modtagelse.

Endelig har Ministeriet erklæret, at det var meget villigt til at træde af; det har sagt, at det vilde grumme gjerne, det var kun Pligtfølelse, der holdt dem tilbage. Men vil man dog ikke indrømme, at der ikke er Noget, med Hensyn til hvilket Menneskene mere forblænde sig selv, end naar de troe sig nødvendige, end naar de troe sig at være de Gæste, der kunne udfylde den Plads, de indtage. Troer man, at der er nogensomhelst Mand i hvilkenomhelst Stilling, som ikke er meget let, tilbøielig til at ansee sig for nødvendig; Begivenhederne vise ham imidlertid ofte, hvor let Pladsen er at fylde, naar han har rømmet den, men ethvert Menneske er dog tilbøielig til at troe, at dette ikke er let. Skulde det ikke være begrundet i en saadan menneskelig Svaghed, naar Ministeriet ansee sig aldeles nødvendigt, naar det troer, at det er det eneste mulige Ministerium, at dets Medlemmer ere de Gæste, der kunne frelse Landet. Det er en stor Bidsfarelse, som